

Л е н а. Това е голѣмъ егоизъмъ.... Че гласи се: всѣка би желала да бжде стоп-на поне отъ неговата усмивка

Захарина, засегната отъ тия думи, скача отива на прозореца

З а х а р и н а. Нѣма го още... (Взира се) ня, пакъ минава!.. Връща се!

Л е н а. Памналъ е човѣка. Най-сетне...

З а х а р и н а. Не бива да се говори тъй.

Л е н а. Ти си нещастница... Това е бо-сть. Ти безъ Мони не можешъ нито день пѣкъ азъ.. Гледай мене. Мжжъ ми е оти-ель за месецъ въ Браила... Пѣкъ азъ въ кщи се неприбирамъ.

З а х а р и н а. Ти... Самичка, какво би авила въ кщи? Да имаше едно живулче то моето Мирче, да видишъ...

Л е н а. (Съ болка) Азъ чувствувамъ това. може би... затова съмъ такава. Детето, на-тина, е една силна връзка... на ли гледамъ съ..

З а х а р и н а. Права си. Азъ неznamъ, кво бихъ правила въ кщи, ако не бѣше ето мило дете.

Л е н а. Какъ мога да бжда осждена тога-че не се прибирамъ въ кщи; че дия об-ество!.. И знаешъ какво, кога нѣма Христаки...

З а х а р и н а. Бя си завела нѣкого за здумка (смѣе се).

Л е н а. Увѣрявамъ те: да ми се хареса кой и да знамъ...